

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Cur prætet, esse pauperem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

dicabam, at mei ipsius miserecebat, qui prae grandibus illis Colossis viderer per similes, qualis vel Phidias, vel Myron, vel Praxiteles fabricatus est. Etenim illorum quisque, quo ad ea qua foris apparent, Neptunus ipse est, aut Iupiter mirifice decorus, auro eborque compactus: & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem fuscina dextra sustinet: ceterum simmissis capite, qua sunt intus, inspicias, videbis vestes quasdam, paxillos, & clavos introrsum prominentes, neque non vimina, cuneosque, & picem sublitam, & aliam item id genus deformitatem intrinsicam inhabitantem. Omitto recensere muscarum mustelarumque vim, qua nonnumquam in eis mansit ant. Huiusmodi quaedam res nimirum regnum quoque videtur. His recensitis, petijt sibi Micyllus explicari lutum, & clavos, & vestes, quinam fuerint in imperio, & alia quae sunt intra Colossum. Mox igitur Pythagoras gallicus ita perrexit: Quid primo loco tibi referam, Micylle, utrum metus, curas mordaces, suspiciones, odium quo regem persequuntur ij, qui cum illo viuunt, insidias, atque eas ob res somnum rarum, & hunc ipsum pertenuem, ac plena cumulus insomnia, cogitationes perplexas, spes semper improbas: atque otij penuriam, & occupationes, iudicia, expeditiones, edicta foedera, consultationes? quibus rebus sit, ut ne par somnium quidem aliqua re suavit frui liceat; verum ut omnibus de rebus solus dispiciat necesse est, milleque negotia suslineat:

Quippe nec Atriden Agamemnona dulcis habebat.

Somnus, multigenas versantem pectore curas, idque cum reliqui omnes Achivi sterterent. Adde, quod Lydum illum discruciat filius mutus: Persam vero Clearchus ad Cyram desciscens: atque alium quempiam Dion cum Syracusanis nonnullis ad aurem communicans. Rursum alium quemdam vrit Parmenion collaudatus. Item Perdicam Ptolemaus: Ptolemaum Seleucus. Quin illa quoque molestiam afferunt, si qui defectionem parare dicantur, aut duo quatuorve satellites inter sese consusurrantes. Porro (quod est omnium grauissimum) amicissimi quique, vel maxime sunt formidandi, semperque metuumendum, ne quid magni ab illis exoriatur. Nam alius a filio veneno necatus est: alius item ab amasio. Alium simile quoddam fortassis mortis genus eripuit.

VII.

Ad haec Micyllus, Atrocia miraque sunt ista (inquirebat) qua narras, o galle. Mihi igitur multo sit tutius opera cerdonica pronum in-
anubere, quam ex aurea bibere phiala comiter delatum haustum, cast-

runt

rūm cicuta aconitoq; temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si paulum aberres smilion deflectatq; a recta incisione, summum secantis digitum exiguo sanguine tingat: at isti, quemadmodum narras, lethifera agunt conuinia, atq; id innumerabilibus in malis constituti. Deinde, ubi conciderint, persimiles esse videntur tragœdiarum histrionibus. Nam multi, sicut videre licet, Cecropes sunt scilicet, aut Sisyphi, aut Telephi; diademata gestant, argenteisq; capulis gladios, somamq; ventilantem, & auro intertextam chlamydem. Quod si quis (qualia nimirum permulta solent accidere) impulsor illos media in scena precipites det, risum profecto moueant spectatoribus, videlicet persona unâ sum ipso diademate contrita, vero autem actoris capite luxato, cruribusq; maxima ex parte renudatis: ut jam interioris amictus quam miser sint panni, fiat perspicuum: ac cothurnorum, quos pedibus induxerunt, appareat deformitas, haudquaquam ad pedis modum respondentium. Quamobrem rectè colligit Pythagoras, nullam ex omnibus vitam sibi vitam tranquilliorē vita naturalibus dumtaxat cupiditatibus & vitiis circumscripta. Posthæc, ipsa adhuc nocte, reliquis mortalibus quietem concedente, circumduxit Micyllum gallus, per diuitem domos, ut eorum beatam vitam eorū oculis, vel ad obscuram sticulosamq; lucernam intueretur. Et quidem primò ad illius ipsius ædes, qui ex Simone Simonides factus, cupiditatem Micyllo à puero insitam, quam numquam dediscere potuit, videlicet ut diues euaderet, insperata felicitate sua inflammaret. Ibi ergo vidit Simonem Simonidem, ceteris dormientibus, vigilantem, ac supputantem, pallentemq; admodum, atq; extenuatum, curis enim totus exaruerat. Quibus de causis, Simon ipse indicauit, his verbis secum loquens: Nimirum septuaginta illa talenta tutò admodum sub lectica defossa sunt, neq; quisquam alius omnino vidit? At verò sedecim illa Sosylus equisò vidit me sub presepe occultantem. Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens. Verisimile est autem, illum multò etiam his plura sustulisse. Nam unde alioqui Tibius heri tam ingens salsamentum illi obsonio proposuisset? Tum autem aiunt, illum monile emisse uxori drachmis quinq;. Heu misero mihi! Hi omnia mea dissipabunt bona. Quid, quòd ne pocula quidem sat in tuto mihi recondita sunt, cum sint multa? Vereor enim, ne quis ea, suffosso pariete

D d tollat.

volat. Complures mihi invident, atque insidias parant. Optimum igitur fuerit, ut ipse in somnis seruem. Omnem obibo domum, in orbem obambulans. Quis iste? Video te per Ionem, ô parietum perforator. Sed es columna, bene res se habet. Pernumerabo denno refossurum argentum, ne quid forte dudum me fugerit. En rursus obstrepuit mihi nescio quis. Nimirum obsideor, atq; insidijs appetor ab omnibus. Ubi mihi gladius, si quemquam deprehendero? Rursus aurum defodiamus. Hæc in jam diuitis Simonis domo, & complura, in aliorum opulentorum, usufruarum rationes digitis contortis iterantium, ædibus postquam vidit Micyllus, & verò etiam in ipsius Eucratis palatio, exclamavit: O miser, cuiusmodi vivit vitam? hostibus eveniat. ad hunc modum diuites esse. Valeat aurum & conivnia. Duo oboli mihi potiores diuitie sunt, quam si à domesticis mihi domus perfodiatur. In hunc modum, ex Pythagoræ, immò galli Pythagorizantis admonitione, didicit Micyllus sacor philosophari; & paupertatem diuitijs anteferre.

VIII.

Suprà cap. 2.
§. 8. S. Hieronym, ep. 13.

Anton. in
Melissa. p. 1.
serm. 33.

Stobzus ser.
95.

Plutarch in
Laconicia.

Sen lib. 5. de
benef. c. 4.

Ob quas rationes etiam alij sapientes inopiam non solum æquo animo tulerunt, sed etiã gazis regijs prætulerunt. Illis, quos suprà recensui, accedat paulo aliter à S. Patre, quàm à Madaurensi Philosopho citatus. *Craes Thebanus*, ait S. Hieronymus, *magnum auri pondus proiecit in mare, quòd diceret, non posse se diuitem scietis bene philosophari: Mergam*, inquit, *vos, ne mergar a vobis.* Cato quoque dicebat, honestam paupertatem impijs diuitijs, longè præferendam esse: hoc enim opprobrij, illud miserationis causâ, fieri solere. Quin Diogenes paupertatem appellabat virtutem *Xurodidaxlor*, id est, quæ per se discitur. Non enim multis opus est documentis, ut quis pauper fiat; aut, si pauper est, ut frugaliter vivat; diuites autem indigent multis præceptis, ut discant temperantiam, ut exerceant liberalitatem, ut abstineant à luxu, ne superbiant in vestibus, quæ omnia seipsam docet paupertas. Plutarchus scribit, Lycurgum rogatum, *Quomodo Sparta salua & inuicta contra hostes consistere possit?* respondisse: *si pauperes fuerint, nec alius alio plus requirat. Ad opulentos enim spes præda inuitat hostem, nec facile potest elabi, qui sarcinis, & impedimentis retardatur. Ad haec entiores sunt ab hostium incurfu, apud quos est equalitas, & ex equalitate concordia.* Senecæ certè generosum est dictum: *Sunt quidam extra omnem subduli cupiditatem, qui vix vllus humanis desiderijs con-*
ringuntur.